

C. Perspektiverne for det retlige samarbejde:

Forsynet med et effektivt beslutningsapparat kunne Den europæiske Union helleglig sig udviklingen af det retlige samarbejde.

Dette burde først vedrøre de emner, der er fastsat i traktaterne. Den europæiske Union ville bygge på sand, hvis man ikke først fuldførte det, man har påbegyndt, ikke realiserede det, der er traktatmæssigt aftalt.

På den anden side kunne bestemmelserne vedrørende tilnærmelsen af lovgivningerne¹⁾ være en hensigtsmæssig fremgangsmåde for staterne, hvis deres mening var at fremskynde en udvikling af det retlige samarbejde.

For så vidt angår de områder, som dette samarbejde kunne omfatte, ud over forskrifterne i traktaterne, gør det store antal områder valget lettere. Man kan for eksempel nævne rent privatretlige emner — navnlig handelsmæssige — der er genstand for internationale overenskomster, som flertallet af medlemsstaterne har underskrevet, såsom Genèvekonventionerne af 1931 om check og vekslers. I sådanne tilfælde kunne der i de deltagende medlemsstater indføres en procedure med præjudicielle spørgsmål for indbyrdes at sikre en ensartet fortolkning af disse overenskomster.

Man kan også tænke sig muligheden af at fremme det retlige samarbejde inden for alle de områder af skreven ret, der er af betydning for fællesskabsretten. Dette kunne f. eks. være tilfældet med grundlaget for ansvar uden for kontrakt, med visse aspekter af den del af strafferetten, der er forbundet med fællesskabslovgivningen og mere generelt med hele handelsretten.

III. Nødvendige judicielle forudsætninger.

For at holde sig til det væsentlige kan man lade undersøgelsen gå i tre retninger. De vedrører domsmagtens enhed, procedurernes enkelthed og udviklingen af det judicielle samarbejde.

A. Domsmagtens enhed:

På grund af nødvendigheden af at sikre en ensartet anvendelse af retten i alle medlemsstaterne er det fundamentalt, at det judi-

cielle system hviler på en øverste regulerende retsinstans. Enhver ny ordning, der kan føre til forskelligartede eller konkurrerende domstole, må derfor forkastes.

Tværtimod må Domstolens rolle, for at sikre respekten for retsprincipperne ved traktaternes fortolkning og anvendelse, udstrækkes til at omfatte enhver ny beføjelse, som institutionerne får tillagt. Det er af største betydning, at enhed og uafhængighed bevares i Fællesskabets domsmagt.

B. Procedurens enkelthed:

Tilsvarende grunde gør det ønskeligt, at de nye beføjelser ikke medfører en forøgelse af de forskellige procesformer, hvilket vil medføre alvorlige ulemper. En broget mangfoldighed af procesformer er en kilde til forvirring og usikkerhed hos de retsundergivne, således som det f. eks. allerede forholder sig med de præjudicielle spørgsmål, der følger tre forskellige typer.

Desuden må opmærksomheden henledes på vanskeligheden ved at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse i tilfælde, hvor Den europæiske Union måtte føre medlemsstaterne til at udstede retsakter, der uden at være ikklædt en bestemt retlig form måtte være en følge af uformelle engagementer, der kun giver sig til kende ved deres gennemførelse. Enhver vedtagelse, der kan få konsekvenser for private, bør herefter vedtages udtrykkeligt i en passende retlig form, og offentliggøres.

C. Udviklingen af det judicielle samarbejde:

Den effektivitet og succes, som den præjudicielle procedure har haft, gør det ønskeligt at udvikle dette tillidsfulde samarbejde mellem de nationale retter og Fællesskabsdomstolen. Man kunne således automatisk udstrække denne procedure til ethvert nyt felt, som måtte blive omfattet af den fremtidige traktat om Den europæiske Union, såvel som af enhver anden overenskomst mellem medlemsstater.

Desuden burde det fastsættes ved en bestemmelse, at ingen national ret kan betragte en fællesskabsakt som ugyldig, uden at Domstolen allerede har truffet en af-

¹⁾ Artikel 100 og følgende i EØF-traktaten.